

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **V. N.**, zast. Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2015, č. j. OAM - 633/ZA-ZA15-ZA15-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2016, č. j. 29 Az 38/2015 – 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému tamtéž. Žalovaný jím rozhodl, že stěžovatelova žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) téhož zákona a státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Polská republika.

[2] Důvodem k uvedenému postupu bylo zjištění, že stěžovatel byl ke dni 15. 7. 2015, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelem platného národního víza vydaného Polskou republikou. Tato skutečnost zakládá příslušnost k posouzení žádosti podle čl. 12 nařízení Dublin III.

[3] Krajský soud se s napadeným rozhodnutím ztotožnil. K žalobní námitce, že žalovaný nijak nezduvodnil nevyužití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III, soud odkázal na vyjádření žalovaného. Rozhodnutí posoudit žádost podle citovaného ustanovení představuje oprávnění členského státu, nikoli jeho povinnost, proto není jeho

nevyužití vynutitelné ani soudní cestou. V situaci, kdy členský stát svého oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu tuto okolnost výslovně odůvodňovat (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, č. j. 49 Az 18/2015 – 48).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatel podřadil důvody kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Shodně jako v žalobě namítá, že žalovaný se ve svém rozhodnutí nevypořádal s otázkou nevyužití diskrečního oprávnění. Nezpochybňuje, že je na členském státě, zda pravomoci dle čl. 17 nařízení Dublin III využije, správní orgány nicméně musí související úvahy do rozhodnutí promítnout. Situaci přirovnává k povinnosti správního orgánu odůvodnit neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, kterou dovodila judikatura. Správní rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné.

[6] V této souvislosti uvádí, že se nejedná o čistě teoretický požadavek, ale praktický. V případě udělení azylu má možnost zde získat ubytování i zaměstnání, má zde nejbližší příbuzné (bratra a sestru), v České republice by se proto rychle integroval. Také by zde byl lépe chráněn před osobami, z jejichž strany mu hrozí pronásledování.

[7] Dle stěžovatele se krajský soud námitkou dostatečně nezabýval, i jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, případně aby současně zrušil i rozhodnutí žalovaného. Dále požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření zopakoval argumenty uvedené ve vyjádření k žalobě. K odkazu na judikaturu týkající se humanitárního azylu dodal, že podobnost lze spatřovat pouze v diskreční pravomoci, obsahově se jedná o zcela odlišné případy. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí mezinárodní ochrany, v souladu s § 104a s. ř. s. se dále zabýval otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, kasační stížnost by odmítl jako nepřijatelnou.

[10] Vymezením neurčitého pojmu *přesah vlastních zájmů stěžovatele* se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje. V projednávané věci jej neshledal.

[11] Na prvním místě se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatel ji dovozuje proto, že se domnívá, že krajský soud nevypořádal žalobní bod

pokračování

týkající se povinnosti odůvodnit nevyužití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III.

[12] Nejvyšší správní soud jeho názoru nepřisvědčil. Ověřil, že krajský soud se k této otázce vyjádřil, když se výslovně ztotožnil s vyjádřením žalovaného, jehož obsah shrnul v narativní části rozsudku (str. 3). Vzhledem k tomu, že se jednalo o komplexní řešení problematiky, kterému krajský soud evidentně neměl co vytknout, nebylo nutné, aby argumentaci opakoval; za popsanych okolností bylo dostačující, že na ni odkázal. Napadený rozsudek poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelovu námitku a je přezkoumatelný, Nejvyšší správní soud se navíc ztotožňuje i s jeho věcným posouzením.

[13] Předmětem přezkumu krajského soudu bylo rozhodnutí žalovaného založené na tom, že státem příslušným k posouzení stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu je Polská republika. Příslušnost státu je v těchto věcech stanovena na základě nařízení Dublin III, které v kapitole III obsahuje kaskádu kritérií, uplatňujících se v pořadí tam uvedeném.

[14] V projednávané věci je nesporné, že na základě těchto pravidel, konkrétně čl. 12 nařízení Dublin III, je k posouzení žádosti stěžovatele příslušná Polská republika, která svoji příslušnost přijala. Stěžovatel brojí proti tomu, že v rozhodnutí nebylo odůvodněno nevyužití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení. Podle jeho odst. 1 *[o]dchylně od čl. 3 odst. 1 [tj. odchylně od kritérií stanovených v kapitole III, pozn. NSS] se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*

[15] Toto ustanovení představuje diskreční oprávnění členského státu, aby dle vlastního uvážení rozhodl o žádosti žadatele, aniž by k tomu byl příslušný. Jedná se tedy o výjimku ze závazných pravidel pro určení příslušnosti, jejíž užití je výlučně věcí uvážení členského státu, nikoli oprávněním žadatele o mezinárodní ochranu. Je na rozhodujících orgánech členského státu, zda tento procesní postup zvolí. Pokud tak neučiní a postupují podle standardních pravidel, není třeba, aby odůvodňovaly, proč k aplikaci čl. 17 odst. 1 nepřistoupily. Jak již bylo uvedeno, nejedná se o oprávnění žadatele, aby byla jeho žádost projednávána ve státě, ve kterém o mezinárodní ochranu požádal, ale o oprávnění členského státu ponechat si žadatele ve své jurisdikci (kromě rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, č. j. 49 Az 18/2015 – 48, na který odkazoval žalovaný, srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 – 26).

[16] Stěžovatel se mýlí, pokud se domnívá, že postup podle čl. 17 nařízení Dublin III je srovnatelný s posouzením žádosti z hlediska udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. V odkazovaném případě se jedná o věcné posouzení skutečností, které vyšly v azylovém řízení najevo, z hlediska jednotlivých forem mezinárodní ochrany. K aplikaci § 14 dochází tehdy, kdy *nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu*. Oproti tomu postup dle čl. 17 nařízení je odchylkou od základních pravidel pro určení příslušnosti, jehož aplikace se zakládá výlučně na uvážení rozhodujících orgánů členského státu, proto pokud k ní nepřistoupí, není bez dalšího důvod, aby tuto skutečnost zdůvodňovaly. Byť se v obou případech jedná o diskreční ustanovení, jejich povaha je kvalitativně odlišná. Stěžovatelova argumentace proto nezavdala důvod k tomu, aby se Nejvyšší správní soud odchýlil od svých dřívějších závěrů.

[17] Pro úplnost dodává, že na uvedeném nemohla nic změnit stěžovatelova zmínka, že by se vzhledem ke své sociální situaci v České republice rychle integroval a že by mu zde byla poskytnuta lepší ochrana před pronásledovateli. Z kasační stížnosti jednak není zřejmé, co z těchto tvrzení dovozuje, především se však nejedná o okolnosti, které by byly rozhodné pro určení příslušnosti podle shora citovaných ustanovení. Krajský soud zcela správně uzavřel, že se těmito tvrzeními nemohl zabývat. České orgány nejsou příslušné k věcnému posouzení stěžovatelovy žádosti. Na základě pravidel v nařízení Dublin III se důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu, budou zabývat polské orgány.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele, a proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s. O návrhu na přiznání odkladného účinku soud nerozhodoval, neboť po provedení nezbytných procesních úkonů přistoupil k bezodkladnému projednání a rozhodnutí věci.

[19] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu